

άτσούλιαστος

— 283 —

άτταγηνάρα

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. τσουλιαστὸς <τσουλιάζω ἀμάρτ.

Ἐπὶ τῶν σπόρων τοῦ ἀραβισίτου, ὁ μὴ ἀποσπασθεὶς τοῦ στάχυος, τοῦ στελέχους: Ἐχου τ' ἀραποσίτ' ἀτσούλιαστον.

*ἀτσούλιαστος ἐπίθ. (II) ἀτσιλιαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουλιαστὸς <τσουλιάζω, παρ' ὅ καὶ τσιλιάζω.

Ο μὴ σκεπασμένος μὲν ἐφάπλωμα ἢ ἄλλο εἶδος καλύμματος τῆς κλίνης.

ἀτσούλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτσόλιστον Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουλιστὸς <τσουλιάζω ἀμάρτ.

1) Ἐπὶ καρποῦ, ὁ μὴ φυσθεὶς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὥστε νὰ κυλισθῇ κατὰ γῆς: Ἀτσόλιστα μῆλα. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐπιτιμηθεὶς, ὁ μὴ ἐπιπληγθεὶς.

ἀτσουμάδα ἡ, Νίσυρ. Τήλ. ἀτσουμάα Κάρπ. τσουμάδα Σύμ.

Αγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀγελάς νέα, μέχρι δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, δάμαλις Κάρπ. Σύμ. Τήλ. 2) Καθόλου, ἀγελάς Κάρπ. Νίσυρ.: Ἐπωδ. Σὰ ἡ ἀτσουμάα τὸ ἀμάλι της γλείφω καὶ ἀναγλείφω τὸ πανάκι μου τὸ τριφθαρμισμένο, τὸ ξεφθαρμισμένο, τρὶς μοῦ τὸ φθάρμισε, τρὶς μοῦ τὸ ξεφθάρμισε Κάρπ. 3) Μεταφ. ὁνειδιστικὸς χαρακτηρισμὸς κόρης ωρίμου Τήλ.: Ἐν ἐντρέπεσαι, κακομοῖρα, κοτζά ἀτσουμάδα νὰ μὴν ἔχῃς στόχασι πάνω σου! Τήλ.

ἀτσουμαδάνι τό, Νίσυρ.

Υποκορ. τοῦ ούσ. ἀτσουμάδα.

Τὸ θῆλυ νεογνὸν τῆς ἀγελάδος.

ἀτσουμαλεὰ ἡ, Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ούσ. τιθύμαλος.

Τὸ φυτὸν εὐφόρβιον τὸ δενδροειδὲς (*euphorbia dentroides*) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (*scrophulariaceae*), ὁ δενδροειδῆς τιθύμαλος τοῦ Διοσκορ. 4, 162 «ὅπου δριμέος καὶ λευκοῦ μεστός»: Ἀσμ.

Θωρεῖς τα, κουζουλὸ πουλλί, τὰ πράματα ποῦ κάνεις ν' ἀφίνης τὸ βασιλικὸ καὶ ἀτσουμαλεὺς νὰ πιάνης; Κρήτ. Συνών. ἀτσουτσούμαλ-λος, γαλατσίδα, γαλόχορο.

ἀτσουντσούρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουντσουρεύω.

1) Ἐπὶ ουακίων, κρηνῶν κττ. ὁ μὴ κεκαθαρμένος τὴν κοίτην, τὸ ζεῖθρον, ὥστε νὰ φέγγῃ τὸ ὕδωρ ἀκωλύτως. Συνών. ἀγλάφαστος. 2) Ἐπὶ δοθιήνων ἢ ἀποστημάτων, ἄσχαστος, ἀρρηκτος.

ἀτσούπι τό, Ιθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) ἀτσούπ' Λευκ. Στερελλ. (Άκαρναν.)

Αγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ ἀετόμορφον μέρος τῆς στέγης τῆς οἰκίας Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Άκαρναν.) 2)

'Ο ἄνευ παραθύρων πλάγιος τοῦχος τῆς οἰκίας Ιθάκ.: Τὸ σπίτι ἔχει γιερὰ ἀτσούπια. 3) Ἡ γωνία τῆς οἰκίας Λευκ. Πελοπν. (Λακων.): Κρύφτηκε 'ς τὸ ἀτσούπι Λακων. Εἶναι πίσω 'ς τὸ ἀτσούπι κρυμμένος αὐτόθ. Συνών. ἀγκωνάρι 1, ἀγκωνή 1. 4) Καμπή ὁδοῦ Λευκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μάν.)

ἀτσούπωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουπωτὸς <τσουπώνω.

Ο μὴ σκεπασμένος μὲ κάλυμμα, μὲ πῶμα, ἀκάλυπτος. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀσκέπαστος Α 1.

ἀτσούρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. τσουρωτὸς <τσουρώνω.

1) Ἐπὶ πηγῆς φρέατος κττ., ἀνεξάντλητος, ἀστείρευτος ἔνθ' ἀν.: Τὸ νερὸν ἀτσούρωτον ἔν'. 2) Μεταφ. ἀσίγητος, ἀπαυστος Πόντ. Κερασ. (Χαλδ.): Ἀτσούρωτον στόμαν.

ἀτσουντσον ἐπιφών. Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Δι' αὐτοῦ προτρέπεται ὁ κύων ὅπως προσέλθῃ. Συνών. ἀτσιτσον.

ἀτσουντσούμαλ-λος ὁ, Τήλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ούσ. τιθύμαλος.

Ἀτσουμαλέα, ὁ ίδ.

ἀτσούφιστος ἐπίθ. Νάξ. (Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουφιστὸς <τσουφίζω.

Ο μὴ δι' οὔρου βραχείς, ίδια ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν νηπίων.

ἀτσουχτα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτσουχτος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις πίει ποτὸν οίνοπνευματῶδες: Τάχεις ἀτσουχτα.

ἀτσουχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀτσουχτους Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουχτὸς <τσουχζω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ὑπερμέτρως ἀλατισθεὶς, ἐπὶ ἐδεμάτων πολλαχ.: Γνωμ. Τὸ παστὸ τσουχτεῖ το, τὸ τυρὶ ἀστοντσούχτο Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ πιὼν ποτὸν οίνοπνευματῶδες, ἀμέθυστος πολλαχ.: Ποτὲ δὲ φεύγοντις ἀτσουχτοις ἀπὸ τὴν ταβέρνα Λεξ. Δημητρ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἀναγκασθεὶς νὰ ὑποστῇ οἰκονομικὴν ἀφαίμαξιν Λεξ. Δημητρ.: Κάνεται δὲν ξεφεύγει ἀτσουχτος ἀπὸ τέτοια μέρη. 2) Ὁ μὴ νυχθεὶς, ὁ μὴ πειραχθεὶς διὰ λόγου ἢ πράξεως τινος Λεξ. Δημητρ.: Ἐννοιασον καὶ δὲν τὸν ἀφησα ἀτσουχτο.

ἀτταγηνάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀφτοδηγάρα Κύπρ. ἀφτοτζηνάρα Κύπρ. ἀρτιδογάρα Κύπρ.

